दुर्नीतिं किमिहास्ति किं सुचरितं कः स्थानलाभे गुणः ।
कालो हि व्यसनप्रसारितकरो गृह्णाति दूरादपि ॥ ४६ ॥

इति प्रबोध्यातिथ्यं कृत्वालिंग्य च चित्रग्रीवं सोऽभिमतदेशं प्रस्थापयामास । हिरण्यकश्च स्वविवरं प्रविष्टः । अथ लघुपतनकः सर्ववृत्तान्तदर्शी साश्चर्यमिदमाह । अहो हिरण्यक श्लाघ्योऽसि । अतोऽहमपि त्वया सह मैत्रीमिच्छामि । अतो मां मैत्र्येणानुगृह्णीतुमर्हसि । एतच्छ्रुत्वा हिरण्यको विवराभ्यन्तरादाह । कस्त्वं । स ब्रूते लघुपतनको नाम वायसोऽहं । हिरण्यको विहस्याह । का त्वया सह मैत्री ।

यतः । यद्येन युज्यते लोके बुधस्तत् तेन योजयेत् ।
अहमन्नं भवान् भोक्ता कथं प्रीतिर्भविष्यति ॥ ४७ ॥

अपरं च । भक्ष्यभक्षकयोः प्रीतिर्विपत्तेः कारणं महत् ।
शृगालात् पाशबद्धोऽसौ मृगः काकेन रक्षितः ॥ ४८ ॥

Fab. III. वायसोऽब्रवीत् कथमेतत् । हिरण्यकः कथयति । अस्ति मगधदेशे चम्पकवती नामारण्यानी । तस्यां चिरान्महता स्नेहेन मृगकाकौ निवसतः । स च मृगः स्वेच्छया भ्राम्यन् पुष्टाङ्गः शृगालेणालोकितः । तमालोक्याचिन्तयत् । आः कथमेतन्मांसं सुललितं भक्षयामि । भवतु । विश्वासं तावदुत्पादयामि । इत्यालोच्योपसृत्याब्रवीत् । मित्र कुशलं ते । मृगेणोक्तं कस्त्वं । स ब्रूते । क्षुद्रबुद्धिनामा जम्बुकोऽहमत्रारण्ये बन्धुहीनो मृतवन्निवसामि । इदानीं भवन्तं मित्रमासाद्य पुनः सबन्धुर्जीविलोकं प्रविष्टोऽस्मि । अधुना तवानुचरेण मया सर्वदा भवितव्यं । मृगेणोक्तं एवमस्तु । ततोऽस्तं गते सवितरि भगवति मरीचिमालिनि तौ मृगस्य वासभूमिं गतौ । तत्र चम्पकवृक्षशाखायां सुबुद्धिनामा काको मृगस्य मित्रं निवसति । तौ दृष्ट्वा